

LETO II.

25. JANUARJA 1970

ŠT. 1

Prijateljem salezijanskega dela

Priobčujemo vezilo vrhovnega predstojnika za leto 1970 in nekaj njegovih misli v zvezi z njim.

Dragi sotrudniki in sotrudnice, lahko rečem, da sem vsak dan v stiku z vami, bodisi v zasebnem pogovoru ali pismeno. Toda srečanje z vami prek strani Salezijanskega vestnika ob začetku novega leta ima svoj poseben pomen.

S tem objavljamo staro don Boskovo izročilo: gledam okrog sebe v don Boskovem imenu duhovno zbrano vso veliko salezijansko družino, ki je raztresena po vsem svetu. Z vami povzemam podobo našega apostolata in z vami delim pri tem veselje in težave.

Letos vam poklanjam tole misel, ki naj bi jo živeli in širili v svojem okolju:

»Osnovni zakon človeške popolnosti in zato tudi preobrazbe sveta je nova zapoved ljubezni« (CS 38).

Po navdihu te koncilske izjave in v moči don Boskovega živega zglada:

1. odkrivajmo pristni pomen ljubezni v evangeliju
2. preverjajmo učinkovitost ljubezni v našem osebnem, družinskem in skupnostnem življenju
3. obnavljajmo prizadevanje za službo ljubezni, ki smo jo dolžni cerkveni skupnosti in vsem našim bratom.

Dovolite mi, da se ustavim na kratko z vami ob tej misli, ki naj bi dajala ton in smer našemu skupnemu delu v letu 1970.

Ljubezen je, kot veste, veliko odkritje krščanstva. Lahko rečemo, da je krščanstvo in ljubezen isto. Jezus Kristus je odkril s svojo osebo in besedo ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in nas vabi, da bi mu to ljubezen vračali in se ljubili med seboj, kakor je on nas ljubil. »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil«.

Ljubezen je prva Gospodova zapoved: vsi svetniki, od apostolov, kakor Pavel in Janez, pa do današnjega dne, so nepretrgani odmev tega nauka: oznanjali so ga z besedo, ki je bila najbolj vzvišena kar so jih izrekli ljudje, in z dejanji, ki so bila najbolj velikodušna in izredna. Že prvi kristjani so izpričevali na sijajen način ljubezen: »Glejte, kako se ljubijo«, so govorili o njih. Ljubezen mora biti tudi danes razlikovalno znamenje pristnega krščanstva, velika resničnost, ki ga krščanska skupnost živi in predaja svetu. Ljubezen je dar, ki ga je Bog dal Cerkvi, Cerkve pa ga mora dajati kot zagotovilo odrešenja človeštvu.

Glede tega bi rad z vami poudaril dve stvari. Prva se nanaša na nevarnost, ki ni kakor ni umišljena.

V našem času je teženje, da bi napravili posvetno vsako življenjsko vrednoto, namesto, da bi jo posvetili. Tako hočejo, da bi tudi krščansko ljubezen prevajali v socialno službo, v napredek in razvoj narodov. Seveda vse to je dobro, toda kar ni v redu pri tem je to, da je vse postavljeno zgolj na človeške motive in za dosego zgolj materialnih ciljev, vsaka misel na navdihovalno prisotnost božje ljubezni pa naj bi izključili.

V tem zgolj socialnem mesijanizmu ni več mesta za krščanstvo in za njegovo ljubezen, kakor je opisana v evangeliju. Na ta način bi gradili človeško družbo zgolj s človeškimi močmi, ne pa s pomočjo božje ljubezni.

Vas prijatelje pa vabim, da bi imeli zaupanje v pristno evangeljsko ljubezen, ki veruje v božjo ljubezen, iz katere izvira tudi praktična ljubezen do ljudi.

Druga stvar bi bila tale: resnična ljubezen je danes nujna. Živimo sredi velikanskih preobratov. Premnogokrat je v njih zgolj egoizem. Vojne vseh oblik, oroževanje, razredne borbe, nasilno oporekanje, zakonske razveze in pornografija, skrajna revščina in lakota poleg neizmernega zapravljanja bogastva, mamila in osebna obračunavanja. Vse to kaže v različnih podobah isti grozljivi, trdi in neobčutljivi egoizem, ki vklepa ljudi v zadihano iskanje samo lastnega ugodja in blagostanja.

Kako naj se človek izvije iz te spirale, ki ga navsezadnje uničuje? Človek se v svoji kratkovidni ošabnosti sklicuje zgolj na lastne moči, vsakdanja resničnost pa mu odkriva, kako so take rešitve premnogokrat prividne. Samo v evangeliju je moč, ki odrešuje.

Don Bosko je dejal: v vsaki naši hiši naj vlada ljubezen. To naj velja tudi za naše družinske domove. Mar ni to najlepše novejše voščilo? Domačega doma ne lepša toliko izbrano pohištvo kot prijaznost in ljubezen. Tedaž bodo naši domovi res polni svetlobe, tople prijaznosti in prave udnosti.

S tem voščilom se vas spominjam v molitvi in z menoj vsi salezijanci.

Alojzij Ricceri

PASTIR OSTAL BOŠ...

Spomladno sonce tople žarke lije
na zeleneča polja in vasice,
na hribe — koder mlad pastirček vriska
in pridno pase jagnjeta, ovčice.

Je čreda mirna; dečku se zadremlje,
zaziblje ga v presenetljive sanje...
Uzre svetlobo — skoraj vid mu jemlje —
in v njej Gospo, ki pravi mu smehljaje:

»Ostal pastir boš, menjal boš ovčice.
Učil boš fante, vodil jih po poti
molitve, pridnosti, miru, pravice.«

Pogumno gre duhovništvu naproti.
Ljubezen do Boga med mlade širi
pastir zgubljenih — sveti Janez Bosko.

Lepše je dajati kakor prejemati

Na večer 28. septembra smo spet pozdravili v baziliki Marije Pomočnice v Turinu naše misijonarje in misijonarke, ki so na poti v daljne misijone.

To je že 95. misijonska odprava salezijanske družbe. Letos jih odhaja 55, med njimi 20 duhovnikov, 22 klerikov in 13 pomočnikov, osmerih narodnosti Evrope. Večina gre v Južno Ameriko (45), drugi v Azijo (10). Tudi Hčere Marije Pomočnice pošiljajo letos 22 sester. Prejšnje mesece je bilo poklicanih v Turin iz misijonov 140 sester, da bi se s posebnim tečajem pripravile na misijonsko delo po koncilskih smernicah.

Vrhovni predstojnik don Ricceri je somaševal z 11 odhajajočimi duhovniki in je vse lepo pozdravil. Z očetovskim objemom je potem vsakemu izročil križ, zaradi katerega so se odločili iti v misijone.

Po slovesnosti smo stopili v stik z odhajajočimi, da bi odkrili njihova čustva.

Vprašanje: Slovesnost se je odvijala kot vedno v vzdušju čustvene napetosti. Toda kaj pomeni v resnici za vas odhod v misijone?

Odgovor: Ko zapuščam svoje drage in ves način življenja, mišljenja in delovanja, ki ti je že prirojeno, da bi privzel čisto drugačno življenje, ni mogoče prepričati srcu ginjenje. Toda razlog našega odhoda je vse globlji: predati se popolnoma tistim — koliko jih je! — ki od življenja nimajo niti delca tistega, kar smo imeli mi.

Vprašanje: Prav. Vendar je tudi v domovini toliko potrebe po duhovnikih. Zlasti vi, ki pravite, da ste iz Jugoslavije (Jože Matavž), se vam ne zdi, da jih vaša domovina ne potrebuje nič manj kakor misijoni?

Odgovor: Res je. Duhovnikov povsod primanjkuje. Vendar ni mogoče zankati, da je glede tega v Evropi položaj vseeno boljši kot v misijonih. Bil sem pri vojakih v južni Jugoslaviji. Tam je velika revščina. Vendar mislim, da so naši najbolj revni na boljšem, kot tisti,

ki dobesedno umirajo od lakote v drugih deželah. Zato sem se odločil za odhod.

Vprašanje: Vi ste zelo mladi. Zakaj greste v misijone?

Odgovor: Mislim, da bom samo tako lahko popolnoma živel svoje posvečenje. Če bi ostal v domovini, bi se nujno moral prilagoditi bolj ugodnemu, buržujskemu življenju kot pravijo. Kvečjemu bi se moral zadovoljiti z lepimi besedami, toda teh je danes povsod preveč. Hočem, če mi bo Gospod pomagal, da bi bila dejstva, ki bi izpričevala pristnost mojega življenja.

Soglašam z njim, doda salezijanec laik. Kar bi napravil v Italiji jaz, more narediti tudi navaden kristjan, če je kaj zavzet za apostolat laikov, kakor vabi koncil. V misijonih pa se začenja delo od kraja. Tja želim ponesti svoje poklicno znanje, zlasti pa krščansko poslanstvo.

Vprašanje: Toda vi, vprašujem spet najmlajšega, morate še opraviti bogoslovne študije. Tam doli jih ne boste mogli tako ugodno opraviti kot v Italiji. Vam ni žal tega?

Odgovor: Res je, toda zato bom pridobil drugo: če bom študiral v misijonskem kraju se bom lažje vživel v jezik in mišljenje ljudi. Tako bom svoje znanje lažje prilagodil konkretnim potrebam apostolata.

Vprašanje: Koncilski dokument o misijonih pravi, da mora biti misijonar nekako izraz in poslanec skupnosti vernih. Ko odhajate, se zares čutite, da je za vami skupnost, ki vas podpira in ki

v nekem oziru postaja vsa misijonarska obenem z vami?

Odgovor: Tu se odgovori razhajajo. Nekateri izjavljajo, da je prav skupnost pripomogla k dozoritvi misijonarskega poklica in ga ostvarila v njih. Drugim se zdi, da jih skupnost ni dovolj razumela. Njihov odhod je skupnost imela za beg iz resničnosti in za izraz oporekanja obstoječemu življenju. Sicer pa, naše oporekanje ni prazno, saj se ne izčrpava v besedah, ampak ga nameravamo plačati z lastno osebo.

Vprašanje: Delo, ki vas čaka ne bo lahko. Se čutite pripravljene ali pa greste svojemu delu naproti kot v avanturo?

Odgovor: Danes ni mogoče iti v misijone z avanturističnim duhom. Potrebna je resna priprava glede na potrebe in kraje, kamor smo poslani. Zato smo ves september imeli v Rimu tečaj v pripravo na misijone. Začeli smo s svetim pismom, kot izhodišče misijonskega dela. Potem so nas seznanili s socialnimi problemi pa vse do liturgičnih vprašanj in organizacije pastoralnega dela... Zaključil ga je vrhovni predstojnik in papež s svojim blagoslovom. Sedaj smo polni veselja. Ko nas občudujejo in nam govorijo o žrtvi, se nasmehnemo, ker že okušamo resnico, ki jo je napovedal Jezus: »Lepše je dati, kakor prejemati«.

Uspeli smo, uspeli ste

je dejal papež v pogovoru s salezijanci vzgojnega zavoda v Areseju pri Milanu.

Leta 1955 je bil zavod v državni upravi. Sprejemal je mladoletne prestopnike v prevzgojo. Ni uspel. Šlo je vedno slabše. Nazadnje so se fantje uprli ravnanju z njimi.

Pavel VI takole pripoveduje:

Z usodo Areseja smo bili osebno povezani. Kar nekako prisilili smo don Ziggrottija (*tedanjega vrhovnega predstojnika salezijanske družbe*), da je sprejel zavod v moralnem razsulu. Na nas pa je pritiskal milanski prefekt, ki

je med drugim dejal: »Pomagajte nam, ker ne vemo več, kaj naj bi napravili«.

Položaj v zavodu je bil tak, da bi v njem izgubili pogum tudi najpogumnejši. Stopili smo v stik z oblastjo in z don Della Torrejem. Vprašali smo ga: »Vi ste za dobre fante ali za fante, da postanejo dobri?« Tako so se salezijanci vdali in sprejeli.

To je bilo izzivanje zmožnosti vaše pedagogije, ki naj spremeni mišljenje teh fantov.

Stvar je uspela. Našli so se dobrotniki in novo ime za zavod: Dominik

Savio. V njegovem imenu smo se drznili sprejeti ta zavod.

Izpričali ste, da ste zvesti svojemu očetu in ustanovniku: vrgli ste se med fante, bili ste z njimi, bili ste dobri in pobožni in potrpežljivi. To je napravilo izreden vtis na njihove zapeljane in zapuščene duše.

Uspeli smo, uspeli ste.

Večkrat sem obiskal Arese. Opazil sem spremembo: fantje so postali bolj mirni, z njimi ste bili ljubeznivi, disciplinske trdote ni bilo več. Zadihali so nov zrak, postajali so vedno boljši in zmožni drugačnega življenja kot prej. Vladal je red in mir. Prepričan sem, da je še vedno tako.

ber človek, ti moreš postati nekaj v življenju.«

Veseli me, da vas spet vidim in se vam zahvalim. Vendar čutim odgovornost in nekako krivdo: naložil sem vam tako težak križ, da se vam ne upam zahvaliti v svojem imenu, temveč le v Kristusovem imenu. To velja za vse.

Povejte vsakemu posebej, ko boste fantom izročili moj blagoslov: »Sveti oče nam je dejal: spominja se te in te ima rad.«

Znali ste fante pridobiti za dobro. Ponosen sem, da ste dali fantom to, kar potrebujejo: dvorišče, možnost gibanja, igre, telovadnico, navdušenje. Pa tudi delo: bogato opremljene delavnice, spe-

Predvsem pa ste znali dati fantu upanje vase. Znali ste brati fantu v dušo s pomočjo vaših izvedencev v psihokliniki. Opazili ste v fantu obup, ki se ga niti ni zavedal, a ga je mučil, ker v ničemer v življenju ni uspel: dom, družina sta bila zanj neznana; mikala ga je kraja, nepoštenost, prepiranje in sovrašтво. Vse kar je zlega v človeški naravi ga je spravljal v obup.

Vi ste vlili v njegovo dušo upanje. Pokazali ste mu Kristusa in don Boska. Rekli ste fantu: »Ti moreš postati do-

cializirane in didaktično usposobljene mojstre.

Tako ste rešili vzgojno in pedagoško nalogo.

To znate napraviti na umetniški način. Ste zares kvalificirani učitelji.

Fantje imajo kar je koristno in kar jim ugaja. Vaše delo izstopa med drugimi zaradi koristnih in zdravih uspehov, ki jih dosegate. Uspehi so lahko rečemo čudežni.

Želim vam, da bi napravili več čudežev kakor sv. Anton!...

Včeraj sanje, danes resničnost

Avgusta 1962 so radijski in televizijski valovi vrgli v svet: »Salezijanskim misijonarjem se je posrečilo priti v stik s strašnimi indijanci Mori v Paragvajskem Chaku (Čaku)«. Po ubijajočem naporu se po sedmih letih napoveduje obilna žetev.

Mori so pleme krvoločnih in divjih ljudi, kot pove že njihovo ime v indijanskem jeziku njihovih sosedov. Izživljali so se v ubijanju in plenjenju. Nihče se jim ni upal približati v njihovem kraljevstvu: kos zemlje v središču Chaca.

Misijonarji so jih iskali že leta. Pripravili so sedem odprav, prešli so na tisoče kilometrov na konjih in na splavih, v stalni nevarnosti, da bi jih Mori zahrbtno napadli in pobili. Našli so pepel njihovih ognjev, tolde iz sena, toda o Morih ne duha ne sluha. Hoja po

KJER JE LJUBEZEN, JE SREČA

Don Bosko

pragozdu je bila skrajno naporna: nevarnost jaguarjev, kač, pum in oblaki komarjev, ki so spreminjali obraze v srbež in hraste iz krvi.

Ta mož prihaja iz nebes

Divjaki so na skrivaj sledili misijonarjem. Bruno Stella pripoveduje: Prvo mirno srečanje se je zgodilo 20. julija 1962. Z nami je bil neki deček iz rodu Morov. Zakričal je v svojem jeziku in izza grmovja so se prikazali oboroženi divjaki. Dečku se je posrečilo prepričati jih o mirnih namelih belih ljudi. Na znak poglavarja so vsi pometali orožje proč, so se vrgli na tla, vstajali in kričali. Poglavar se mi je približal, deček je prevajal: »Zelo smo te iskali. Videli smo, da si spal in jedel kot mi. Mnogo belih smo že pobili. Tebe ne bomo: tvoji prijatelji smo«. Petdeset jih je bilo, nato so prišle ženske. Zelo so postavni in gibčni. Njihova obleka

je samo cunjica na vrvički okrog ledij. Predstavili so mi čarovnika, ki ga vsi slepo ubogajo, ker mu pripisujejo izredno moč nad boleznijo. Prišli so še drugi poglavarji, ki so se hvalili, koliko sovražnikov so pobili. V lepi družbi sem se nahajal.

Bili smo 900 km od Asunciona, glavnega mesta Paragvaja. Utaborili smo se na neki jasi. Tu sem maševal, lahko si mislite s kakšnimi občutki. Mori so prvič bili pri maši. Na koncu je poglavar dejal: »Ta mož prihaja iz nebes«. Povedal sem tem ljudem nekaj besed za lahko noč, kot nas je učil don Bosko. Vendar Mori niso šli spat. Vso noč so peli in plesali...«.

Delo med Mori

Zelo sem se čudil, kako sta med njimi samo dve deklici. Kmalu sem zvedel grozno resnico: mnogo žena je pobilo svoje male, da bi jim ne bila hoja po pragozdu pretežka. »Ko pridemo na stalno mesto, jih ne bomo pobijali več«, so odvrnile.

Mesec dni pozneje, 24. avgusta, smo ustanovili sredi pragozda blizu jezera prvo vas. Upal sem, da bo jezerce ohranilo vodo sredi izredne suše. Zastonj. V teku leta smo se morali petkrat seliti iz kraja v kraj in iskali vode.

Iz gozda so prihajali tudi drugi divjaki. Bili so molčeči in nezaupni. Pregovorili smo jih naj ostanejo z nami. Dneve so prebili v lovu na leoparda, merjasce, v iskanju medu in se krasili s papiginim perjem. Tudi jaz sem se udeleževal lova z njimi.

Začel sem jih poučevati v verouku in jih učiti molitev. Za krst še niso bili sposobni. Večkrat so se med seboj grozno spopadli in tekla je kri. Nekega dne je nekaj od njih sklenilo, da me ubijejo. Večina se je potegnila zame in spet bi bil kmalu nastal med njimi pokol. Planil sem mednje in jih miril. Na kraju so se uporniki pobrali skupaj s svojimi ženami v goščo in izginili. Njihov čarodej je dejal, da sem bil zelo pogumen: »Nič žalega ti ne bodo več

storili«. Odslej so se bolj pridno učili katekizma.

S papeževu pomočjo smo kupili zemljišče blizu reke Paraguaj. Vode je bilo sedaj na pretek. Naša posest je segala pet kilometrov vzdolž reke in štirideset v globino pragozda. Indijanci so se vsi srečni vrgli na obdelovanje zemlje. Celo traktor so imeli na uporabo. Pridelovali smo ameriški krompir, banane, ananas. Gojiti smo začeli perutnino in domačo živino. Postavili smo hišice in kapelo, ki sicer ni katedrala, a je vseč Morom, ki so se že naučili moliti in živeti po krščansko. Nastala je vas, ki sem ji dal ime Pristan Marije Pomočnice (Puerto Maria Auxiliadora).

Nam so se pridružile še tri sestre Marije Pomočnice, ki nam pomagajo pri vzgoji deklic in jih učijo kuhanja, šivanja, pranja in hišnih del. Ženske so zelo rade oblačijo v živo pisane obleke, si z nohti pulijo obrvi in si barvajo obraz.

Ustanovili smo tudi šolo za otroke. So zelo brihtni in se radi učijo. Že znajo pisati in brati. Po treh mesecih trdega dela smo izkrčili pristajalno stezo za

letalo. Lahko si mislite začudenje indijancev, ko so pristala prva letala.

Nočemo več ubijati, ker smo kristjani

Po sedmih letih trdega dela se obeta obilna ežtev. Na veliko noč je škof Obelar krstil in poročil prvih 22 družin Morov.

Ljudje, ki so bili še pred kratkim divjaki, so danes mirni kristjani, delajo in imajo streho nad glavo in si služijo kruh. Mnogoženstvo pri njih je izginito. Danes so zvesti ženi in imajo radi otroke.

Nekega dne je prišlo iz gošče nekaj divjih indijancev. Prosil so pomoči proti neki drugi skupini. Več naših je poziv sprejelo. Oborožili so se in drveli z njimi v goščo prepevaje bojne pesmi. Krščeni indijanci pa so ostali in dejali: »Mi ne gremo, ker smo kristjani in nočemo več ubijati«.

Na prostoru za pol Jugoslavije, 170 tisoč kvadratnih kilometrov, živi samo 50.000 ljudi, med njimi 15.000 indijancev. Samo majhen del njih je prišel v stik z misijonarji.

Naši letošnji novomašniki

Gospod nam letos poklanja tele novomašnike:

Med Slovenci so Imperl Franc, Krotec Alojzij, Lampe Metod, Snoj Alojzij. Hrvatje pa so: Čaha Josip, Crnjac Pavao, Jurak Alojzije, Palić Antun, Rodić Marjan, Rodić Miki, Sliškoivić Ivan in Stepan Josip. Vseh je torej 12 salezijanskih novomašnikov.

O naših slovenskih novomašnikih bi malo več lahko povedali tole: Imperl Franc je doma iz Razborja pri Sevnici, Metod Lampe pa iz Cerknice. Oba študi-

rata bogoslovje na teološki fakulteti v Ljubljani. Druga dva naša novomašnika Krotec Alojzij in Snoj Alojzij študirata v Italiji na naši salezijanski univerzi, eden v Rimu, drugi v Turinu. Krotec Lojze bo posvečen že v kratkem, in sicer v vzhodnem obredu, Snoj Lojze pa bo prejel mašniško posvečenje malo pred veliko nočjo, najbrž kar na Rakovniku.

Marija Pomočnica na Rakovniku in na Knežiji v Zagrebu bo tako dala spet lep dar salezijanski družbi v naši domovini.

GOSPOD NAM JE DAL ŽIVLJENJE NE ZASE

AMPAK ZA DRUGE — Don Bosko

Pri hčerah Marije Pomočnice

PRIJETNO PRESENEČENJE

Veseli odmevi dekliskega smeha so vzbudili v meni radovednost, ko sem šla po Partizanski cesti na Bledu. Pozorno sem se usmerila tja, odkoder so prihajali. Samo nekaj korakov in že sem uzrla pred seboj prijazno hišico na mestu, kjer je pred leti bil hlev za živino. Presenečena sem gledala mlada dekleta, oblečene v črno, ki so, kot sem pozneje izvedela, prav tedaj imela razvedrilo. »Od tukaj torej tak prisrčen smeh«, sem dejala sama pri sebi. Tedaj se mi je zanimanje še povečalo. Odločila sem se, da se jim bom približala in natančneje poizvedela o njih. Na verandi se je razvedrilo nemoteno nadaljevalo tudi tedaj, ko sem pozvonila. V govorilnici sem izvedela, da se nahajam v novicijatu družbe hčera Marije Pomočnice. Sestri, ki me je sprejela, sem izrazila svojo željo, da bi jih rada spoznala. Potem, ko sem ji razpršila senco majhnega nezaupanja, sva šli na verando. »Tiste, brez pajčolana na glavi, so novinke,« mi je med potjo pojasnjevala sestra, »druge imajo že zaobljube!« Katera je učiteljica novink, ali kot ji one pravijo, sestra magistra, sem sama ugotovila, saj so jo obkrožale, kakor otroci svojo mater. Po kratkem in prisrčnem pogovoru z njo sem občutila prijetno družinsko ozračje, ki vlada med članicami. To so tudi same izrazile v drugi kitici vsele pesmi, ki so mi jo zapele:

»Je naša oznaka veselje in smeh,
bratska ljubezen, enaka do vseh
vsakdo se pri nas počuti lepo,
vesela vsa družba ga sprejme srčno.«

»Povejte mi, kje zajemate to čisto veselje, ki vam žari iz obrazov?«, sem jih vprašala. »Nimamo vzroka za žalost, saj smo se predale Njemu, ki je ljubezen sama«, je v imenu vseh odgovorila ena od novink. Druga pa je dodala: »Ko bi znala opisati vso srečo, ki jo občutim, bi opis vzbujal v ljudeh več občudovanja kakor pristanek Apolla 11 na Luni!« »Pa ste tako veseli tudi tedaj, ko pridejo težave,« sem dalje spraševala. »Trpeti z ljubeznijo, se pravi, ne čutiti trpljenja; če pa ga kdaj čutimo, ljubimo tudi to trpljenje, je v svoji gorečnosti dala odgovor novinka, ki bo letos naredila zaobljube. »Če pa je tako, tedaj pogum! Ideal, ki ste si ga izbrale, naj vas osrečuje. Odkrivajte ga vsem, nosite ga predvsem mladini!« »Da, prav to je naš cilj! Z življenjem pričati Kristusa! Pa tudi apostolat katehizacije vršimo,« so dodale mlajše sestre. »Koliko časa ste že tukaj?« »Iz Lovrana, kjer je bil devet let naš novicijat, smo odpotovale 24. septem-

bra. Najprej smo nekoliko uredile stanovanje, za 1. oktober, ko smo imele veliko slovesnost: blagoslov hiše in kapele. Izvršil ga je sam gospod ljubljanski metropolit, dr. Jože Pogačnik. Po končanem obredu se je nekaj časa zadržal med nami v zares očetovskem razgovoru. V kratkih in jasnih potezah nam je začrtal program, ki naj ga izvajamo kot članice njegove nadškofije: pomoč z molitvijo, žrtvijo in katehizacijo.« Vse to so mi izmenoma pripovedovale novinke.

Zivahen pogovor je pretrgal glas zvonca. Na mah so vse utihnile. Še prijazen nasmeh in že jih nisem več videla; ostala sem z neizgovorjenim vprašanjem na ustih. Samostansko hišo je zajel globok mir in blagodejna tihota. Spremljevalka mi je povedala, da po razvedrilu sledijo molitve, potem pa učenje teoloških in redovniških predmetov.

Poslovala sem se! Še dolgo potem so mi zveneli glasovi mladenk, ki so vzbujali v meni željo, da jih večkrat obiščem, sicer ne brez interesa od moje strani, kajti njihov ideal postaja tudi moj in sedaj že začenjam uživati sadove svojega »prijetnega iznenadenja.«

— LOJZKA —

PRI HČERAH MARIJE POMOČNICE NA BLEDU

Dne 24. septembra preteklega leta so se hčere Marije Pomočnice ali salezijanke, o katerih smo na kratko poročali že v prvi številki našega lista, preselile iz Lovrana na Bled. Svojo postojanko v Lovranu so prepustile za vzgojo hrvaških poklicev, same pa so na Bledu prezidale neko staro gospodarsko poslopje in ga spremenile v novi dom.

Posvetitev hiše in kapele je 1. oktobra 1969 ob navzočnosti številne duhovščine in nekaterih dobrotnikov izvršil ljubljanski nadškof, dr. Jože Pogačnik. Po blagoslovitvi je bila peta sveta maša. Med njo je gospod nadškof na kratko spregovoril o družbi hčera Marije Pomočnice. Izrazil je veselje nad tem, da so se v njegovi škofiji naselile Don Boskove sestre, pa tudi upanje v njihovo pomoč pri apostolatu z molitvijo in žrtvijo ter dejanskim sodelovanjem... Hiša, katere prebivalke so hčere Marije Pomočnice, naj bi bila novo žarišče Marijinega češčenja in ljubezni do nebeške Matere med slovenskim ljudstvom.

Po končanem obredu si je visoki gost v družbi druge duhovščine ogledal hišo. Navzočih ni toliko prevzela nova stavba, ki

je sicer lepa, čeprav je majhna in skromna obenem, pač pa izraz čistega veselja in sreče, ki so jo izžarevali obrazi sester. Se dolgo so gostom zveneale v ušesih besede himne, ki so jim jo ob odhodu zapele mlade sestre: »Kakšna sreča, biti hčerke Marije Pomočnice...«

Kdo so pravzaprav te sestre veselih in nasmejanih obrazov? Hčere Marije Pomočnice so ženska veja salezijanske družbe, ki jo je leta 1872 ob sodelovanju sv. Marije Mazzarello ustanovil sv. Janez Bosko za vzgojo ženske mladine. Danes, ko ni preteklo še niti sto let od ustanovitve, šteje družba že nad 18.000 sester 800 novink in 1400 zavodov v 57 državah sveta. Vodijo nedeljske in vsakdanje mladinske domove, otroške vrtce, osnovne, srednje, obrtne in visoke šole. Vodijo celo nekaj univerz in delujejo na 120 misijskih postajah. Njihova soustanoviteljica se skupaj s sv. Janezom Boskom časti kot svetnica; upamo, da ji bodo kmalu sledile še druge, katerih svetniški postopki so že v teku.

V naši domovini hčere Marije Pomočnice nimajo vseh navedenih delovanj, svoj cilj pa dosegajo na ta način, da pomagajo po župnijah kot katehistinje in organistke, druge pa so nameščene po salezijanskih zavodih kot gospodinjske pomočnice.

V novi hiši na Bledu imajo svoj novicijat, kjer se mlada dekleta pripravljajo na redovniški poklic in apostolat med žensko mladino. Tu bodo ostale še tudi kakšno leto po danih zaobljubah, da se bodo čim bolj usposobile za poslanstvo,

ki jim ga je zaupala pokoncilaska doba Cerkve. Družba je v Jugoslaviji šele v skromnih začetkih, toda obeta se ji lepa bodočnost, saj se je samo letos pridružilo prejšnjim še 12 kandidatinj, ki se navdušeno pripravljajo za popolno posvetitev Kristusu, svojemu nebeškemu ženinu in za velikodušno darovanje potrebam bližnjega v bodočem apostolatu.

Misijonarji pišeja...

Gospod ANDREJ MAJCEN

Slovenski salezijanci imamo kar lepo število misijonarjev. Njihovo življenje je prepleteno z veselimi in tudi žalostnimi dogodki.

Iz nemirnega mučeniškega VIETNAMA se oglašja gospod Andrej Majcen, učitelj salezijanskih novincev:

Danes pišem iz obmorske ameriškanske bolnice v Nhalgangu. Pred dvema tednoma me je napadlo in sem omed-

lel. Temu je bila kriva neke vrste črna kuga. To oblezen je odkril francoski zdravnik Jersin med tukajšnjimi domačini. Zato se Vietnamci teh krajev raje izogibljejo. Bolezen raznašajo podgane. Da se je nalezeš, zadostuje, da povohaš ali poješ, kar so podgane ogrizle. V kratkem dobiš visoko vročino in pod pazduho ali v dimljah velike črno-rdeče gnojne bule.

Kakor hitro so ugotovili bolezen, so me s helikopterjem v tričetrt ure prepeljali v bolnišnico in me začeli zdraviti. Najprej so mi dali drugo kri. Nato so me zdravili z najsodobnejšimi zdravili in ne brez uspeha... Zdravniki in njihovi pomočniki so me kar naprej hodili gledat in fotografirat bule, češ da jih prvič vidijo.

Po osmih dneh neumornega prizadevanja in številnih injekcij je bila kuga v glavnem premagana in zdravniško

osebje je snelo maske, kadar je hodilo okrog mene. Vietnamski zdravnik se je kar čudil, ko me ni več bolela glava in nisem kašljaj, kajti ta kuga napada tudi pljuča in vdira v kri. Takrat pa navadno ni več pomoči.

Prvi teden mi je bilo zelo hudo. Vse trpljenje in bolečine sem daroval za svoje novince, ki sem jih pustil v Tram Hanhu. Seveda sem se tudi vpraševal, kje bo moj grob... Vedno sem si mislil, da bo v našem tramhanškem gozdičku pod kakim visokim, krivenčastim borovcem. Ptički bi mi čivkali in dolgorepe opice »vuong« bi ob jutranji zarji vriskale svoje doneče napeve...

Toda ljubi Bog je v očetovski dobroti tokrat še prečrtal moj posmrtni list ter želi, da še delam pokoro iz ljubezni do Jezusovega Srca. Francoski kanadski redemptorist mi prinese vsak dan obhajilo, ker še ne morem stati na nogah. Danes mi bodo izčrpali iz bule gnoj, ki pa ni več kužen. Zdravniška veda je res silno napredovala. Upam, da bom kmalu kolikor toliko okreval.

Ta mesec končujemo štirideset metrov dolgo poslopje. Zgoraj bodo spalnice, spodaj pa učilnice. O svetem Jakobu bomo sprejeli stoosemdeset pripravnikov, ki naj bi hodili v šesti in sedmi razred osemletke. Nekaj dni preden sem zbolel, je monsun odnesel polovico strehe. Pločevinaste strešne plošče so odrčale kar z letvami vred. Ravnatelj je izprosil novih, pa se bo delo kljub temu zavleklo.

Ljubi Bog nas tepe, preskuša in očiščuje. V naši hiši, noviciatu in aspirantatu, lahko rečem, vlada duh svetosti. Vsi, posebno pa novinci, se trudijo, da bi se posvečevali in zmeraj bolj rastle v božji ljubezni hodeč za Kristusom, ki je v uboštvu, čistosti in pokorščini služil svojemu Očetu. Na poti k zadnjemu cilju hočejo uresničevati salezijanski karizmatični dar: *Kristus včera, danes in vedno!*

Dva važna datuma sta pred mano: 25. julija se začne novo šolsko leto za naše pripravnike. Naj jih Marija vodi in varuje! In 4. avgusta pride petintrideset novincev, ki bodo z duhovnimi vajami začeli noviciat. Težko delo čaka

moje stare kosti, da skrbim za posvečevanje novincev in obenem posvetim tudi samega sebe. Zelo sem Bogu hvaležen za to, čeprav sem do dna srca prepričan, da sem revček Andrejček in torej nevreden. Vendar pa naj bo vse v večjo božjo čast in za zveličanje duš.

Nhalgang, 23. julija 1969.

Andrej Majcen, salezijanski misijonar.

Gospod JOŽKO KRAMAR piše s FILIPINOV:

Rad bi vsakemu posebej pisal, da bi se vam nekoliko oddolžil za gostoljubnost, katere sem bil deležen med začasnim bivanjem v domovini. Dasi tokrat bivanje ni bilo prostovoljno — moral sem namreč zapustiti misijonsko delo v Burmi, sem Bogu iz dna srca hvale-

Tale lok bi se prilegel tudi kakšni cerkvi na slovenskem, mar ne? Gospod Kramar s svojimi gojenci kot zidarski mojster v Burmi

žen za vse, česar sem se tudi v tem času naučil in kar mi sedaj pri mojem novem delu odlično rabi. Prav iz srca vam želim, da bi kmalu tudi na Rakovniku kaj zraslo in vam pokrilo rane, ki vam jih je dala druga svetovna vojna...

Sobrat LUDVIK ZABRET deluje v Indiji. Kaj pravi gorenjska korenina o njenih prebivalcih in o svojem delovanju?

Značaj Indijcev je tak, da bi tisto, kar smo naredili salezijanci v treh letih, oni opravili v desetih. Sedaj imamo že petindvajset hektarjev obdelovalne

zemlje z namakalnimi napravami vred (po zaslugi gospoda Zabreta, ki je iz puščave napravil cvetoč vrt). Rodi bogato dvakrat na leto, kar da zadosti dohodkov za vzdrževanje petindvajset revnih družin in še za skromen vsakodnevni napredek nam ostane.

Pri delu tukaj ali pa v Sagaja Totani z nepismenimi in nevajenimi ljudmi iz ubožnih slojev, ki so bili tisočletja navajeni delati po »zakonu manjšega odpora«, pač ne morete pričakovati veliko. Prej ali slej bodo itak morali sami nadaljevati in jim ne bo mogel nihče preprečiti, da ne bi delali na svoj način. To je pa tudi prav. Eden mi je rekel:

»Vi Evropejci veliko in naglo naredite ter zmerom tako hitite, da še življenja ne utegnete mirno uživati. Za nas je pa še vselej jutri en dan.«

Imajo po svoje kar prav, toda ko ves svet teče, hočejo oni ležti. Potem se pa čudijo, če jim cel svet ne pomaga, ko so gospodarsko nerazviti in zaostali!

Vsekakor je tukaj še ogromno dela. Mi sejemo, drugi bodo pa želi, če ne bodo vse skupaj prodali in bo muzike konec. Malo verjamem, da se bodo domačini ubijali s takim delom.

Tolaži me misel, da bo Bog obilno poplačal tisto, kar je narejeno iz ljubezni do njega. Vse drugo pa itak nima pomena.

Naš goriški rojak g. ERNEST SAKSIDA deluje v predmestju Corumba v Braziliji med najbolj revnimi in pomoči potrebnimi. Pred nekaj leti je obiskal tudi Rakovnik, ko je hodil po Evropi in zbiral pomoč za svoje revne gojence. Kljub temu, da ni mogel hoditi v slovenske šole, kar dobro obvlada materinščino ter ga bodo razveselila pisma

in kakšna obrabljena znamka, ki jo bo že znal koristno obrniti.

Po širnem svetu ga poznajo po dobrodelnih ustanovi »mesto za otroke«. O tem bomo kaj več slišali prihodnjič. Tudi na svojem obisku v domovini je govoril o tej velikopotezni ustanovi. Njegov delavnik je zelo naporen. »Ne boste mi verjeli, kako me tako delo utruja,« piše. »Dva tisoč ubogih otrok, osemsto revnih mater; med njimi razsaja lakota in bolezen, jaz pa povsod sam... Med počitnicami je prišlo sicer sem petindvajset italijanskih fantov — prostovoljcev, ki so mi pridno in veliko dušno pomagali do konca prejšnjega meseca. Da vidite, kaj zmore današnja mladina! Toda oni so se vrnili, in potem...«

Zelo prav bi mi prišel kak pomočnik! Ni nujno, da je salezijanec. Vse! bom zlasti takega, ki zna kakšen jezik, muziko ali pa obrt, da bo učil otroke dela.

Deček iz »otroškega mesta«, kjer se pripravlja na pošteno življenje

Gospod Saksida spolnjuje besede Goriškega slavčka: Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze. Zanj veljajo Kristusove besede: Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili. MT. 25,40.

*Misionarjeva požrtvovalnost je za nas
nenehno spraševanje vesti*

Pismo iz Želimpljega

Iz prijazne doline pod Kureščkom se oglašajo naši novinci in kleriki. Med njimi so nekateri prvič preživeli božične in novoletne praznike v salezijanski družini. Poslušajmo jih, kaj pravijo o svojih doživetjih...

»Lepo je potekala letošnja priprava na božič. Sneg je pobelil okoliške hribe in doline. Večer za večerom smo se zbirali v naši farni cerkvi k božični devetdnevnici. Kako lepi in nepozabni so so bili trenutki, ko je iz stotih grl donela pesem: »Kralja, ki prihaja, pridite molimo!« Tudi na jaslice nismo pozabili. Gradili smo Betlehem in hlevček, obenem pa skrbeli, da tudi v naših dušah pripravimo tople jaslice malemu Jezusu.

In kako so ti mladi fantje v Želimpljem pričakali polnočnico?

Naj nam pripoveduje eden izmed njih. Po večerji smo posedli v noviciatski učilnici v bližini jaslic in začeli prijetno kramljati. Seveda na začetku ni bilo preveč živo. Iz zadrege nas je rešil magister, ki je prinesel sveto pismo. Utihnili smo. Prebrali smo božični evangelij, sledile so še druge zgodbe in doživetja svete noči. Jeziki so se razvezali in pripovedovali smo svoja osebna doživetja. Naprej je šlo kar samo. Zaigrali smo, zapeli in bili smo srečni. In že se je oglasilo pritrkavanje zvonov, vabilo k polnočnici. Težko je bilo zapustiti prijetno družinsko razpoloženje. Pohiteli smo v cerkev.

OD MLADIH NOČEM NIČ DRUGEGA KOT DA POSTANEJO DOBRI IN DA SO VEDNO VESELI

Don Bosko

Prišel je 23. december. Naši mlajši bratje — gojenci iz prve in druge gimnazije so se odpravljali domov na počitnice. Zavidali smo jim, saj smo preteklo leto tudi sami šli na isto pot. Sedaj pa že spadamo v veliko salezijansko družino in bomo pričakali Jezusa v tem novem okolju. Tesno nam je bilo pri srcu, tu pa tam je spolzela na skrivaj kakšna solza.

Nastopil je sveti večer. V prvem mraku so se oglasili iz cerkve božični zvonovi. Zbrali smo se v noviciatski kapelici; začelo se je kajenje in kropljenje našega novega doma. Spremljali smo ravnatelja — hišnega gospodarja in očeta z molitvijo in pesmijo. Vse smo obhodili in blagoslovili. Le naš dobri spovednik, g. Tkalec nas je priklenjen na bolniško posteljo solznih oči pričakal v svoji sobi. Vesel je bil našega obiska. Procesija pa je končno zavila v cerkev.

Ko je stolpna ura udarila polnoč, se je iz zakristije začela pomikati v cerkev procesija ministrantov in duhovnikov. Druga za drugo so se prižgale lučke pri jaslicah in na oltarju. Ob jaslicah smo se ustavili; otroci so pripravili malemu Jezusu prireditev in naši muzikanti na koru so zaigrali »Sveto noč«. Cerkev je zažarela v svetlobi. In ko je pri oltarju zapel mašnik »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem«, sem bil nad vse srečen.

Zame je bil nepozaben trenutek med povzdigovanjem. Ko je mašnik povzdignil Jezusovo Telo in Kri, je vsakokrat povzdignilo šest ministrantov prižgane sveče proti Jezusu. Zdelo se mi je, da so te goreče sveče naše žrtve, ki smo jih v teh dneh tako velikodušno darovali malemu Jezusu v prijeten dar. Naša srca so pela in vriskala malemu Zveličarju slavospeve. Po končani pol-

nočnici smo vsi prežeti z radostjo šli počivat.

Veselo smo praznovali tudi druge dneve praznikov. Ob koncu pa je vsak izmed nas zaključil: »Bilo je kot doma, da, še veliko lepše kot doma.

IN KAKO JE BILO PRI KLERIKIH?

To so fantje, ki so že oblekli duhovniško obleko. Mnogi med njimi so že dali svoj delež domovini in se vrnili, da bi dokončali gimnazijske študije. Težko bi bilo opisati pestro življenje, polno študija, dela in duhovnih naporov. Zato se bomo omejili le na dneva novoletnih praznikov. Gotovo, da je prehod starega v novo leto pomemben čas. Povsod se delajo pregledi, obračuni, in se pripravljajo novi načrti za bodoče delo. Tako je bilo tudi pri nas.

Ob običajni večerni uri smo se zbrali v cerkvi. Bilo so to zadnji trenutki starega leta, ko smo se skušali, tako posamezniki, kakor tudi skupnost, zahvaliti Stvarniku za vse prejete dobrrote in milosti. Na poseben način se je to pokazalo v mogočnem »Tebe Boga hvalimo«.

Za novo leto smo pripravili tombolo. Gotovo organizatorji nimajo lahkega

dela, saj morajo z majhnimi izdatki pripraviti »bogate in številne dobitke«. Cel zadnji mesec leta je bilo treba pridno pripravljati. Naša tombola se razlikuje od drugih, saj vsi igralci zadenejo. Seveda se vsi potegujejo za glavni dobitek. Po napeti igri smo si oddahnili in še ostali del pričakovanja novega leta preživeli v lepem razpoloženju. Neposredno pred prihodom novega leta smo pohiteli v noviciatsko kapelico. Pred polnočno sveto daritvijo smo prosili sv. Duha za pomoč in razsvetljenje. Sledilo je somaševanje predstojnikov našega zavoda. Prisrčna so bila bratska voščila s stiskom rok po maši. Ta vsakdanji pozdrav je bil v tem trenutku še posebej doživet; bil je poln vsebine, ki je ni mogoče nikoli izraziti v besedah, ampak se lahko samo doživi.

Pri dopoldanski službi božji smo skupaj z našimi želimeljskimi verniki prosili za mir na svetu, med narodi, po družinah in v naših srcih.

Takšno je bilo doživljanje in pričakovanje pri nas ob novem letu. Vsem mladim, ki hodimo skozi boje in napore za svojimi ideali, bo ta dogodek ostal skozi vse leto močna opora in vspodbuda za vztrajnost v dobrem.

Zadnja nedelja v mesecu

Že leta in leta rakovniška cerkev na zadnjo nedeljo v mesecu zbira pod svojimi oboki najzvestejše sodelavce in prijatelje salezijanskega delovanja. V vseh letnih časih zbira Marija Pomočnica okoli svojega oltarja svoje častivce. Niti zavese dežja ali snežink jih ne zaustavljajo. Ljubezen, ki gori v njih srcih do don Boskovega delovanja, jim daje moči, da se povzpnejo k cerkvi, kjer kraljuje zvesta don Boskova pomočnica Mati Marija. To je njihov dan, njihovo popoldne, to je čas njihove duhovne obnove. Pred don Boskovim oltarjem se ponovno utrjujejo vezi, ki so bile sklenjene že v daljnji preteklosti ali pa morda šele pred kratkim.

Popoldanske pobožnosti so prirejene prav posebej zanje. V teh nekaj trenutkih mora Bog postati naše doživetje. To doživetje pa ne more ostati samo v nas. Če je bilo resnično doživetje, ga bodo doživljali z nami tudi vsi, ki bodo prišli z nami v stik. Prav zato je vse v tako slovesnem vzdušju. Že od nekdaj so bile pete litanije Matere božje, blagoslov Marije Pomočnice, pridiga in vaja za srečno smrt.

Z lansko jesenjo pa se je zunanja oblika teh pobožnosti delno spremenila. V pomoč so prišli salezijanski bogoslovci. Sami so se odločili, da bodo pripravili celoten program za vsako zadnjo nedeljo v mesecu.

Program je zelo pester. To je nekakšno opravilo božje besede. Pesem, melodija in beseda se prepletajo v eno. Misli govore o prazniku, ki so pred nami ali pa o smislu cerkvene dobe v kateri smo. Med vsem tem pa se prepleta venec litanij. Pred Najsvetejšim molimo za srčno smrt. Tudi za tistega, ki bo med nami prvi umrl. Nekaj minut molka: tihi pogovor s svojim Bogom. Potem je blagoslov z Najsvetejšim.

Po končanem blagoslovu zvemo najvažnejše novice iz salezijanskega življenja in iz življenja salezijanskega so-

trudništva. Ob koncu duhovnik podeli še blagoslov Marije Pomočnice.

Po vsem tem je še maša s kratko homilijo za vse tiste, ki ji želijo prisostvovati ali pa še niso bili pri svoji nedeljski maši.

Vsakdanje življenje nas s svojo okolico in navadami iz dneva v dan vse bolj odtujaže Bogu. Zato je tako nujno, da se vsak mesec ponovno obnovimo v Kristusu. Tako se ne bomo bali bližati trenutku, ki nam bo odprl vrata v življenje sreče in radosti pri Očetu.

H Gospodu so šli

Pred kratkim so nas zapustili in se, zaupamo, že veselijo pri Gospodu:

SPEC JANKO

nas je zapustil po dolgi in mučni bolezni dne 3. avgusta 1969 in pričakuje vstajenje na salezijanskem grobu v Ljubljani. Doma je bil iz Križeče vasi pri Poljčanah, kjer je zagledal luč sveta dne 28. junija 1908. Že od mladega je bil na Rakovniku, potem je študiral gimnazijo v Veržeju, bogoslovje na Rakovniku, ko smo imeli še lastno bogoslovno učilišče, posvečen pa bil v Zagrebu 1937. Prvih deset let je deloval na Hrvaškem, največ v Zagrebu. Po vojni se je vrnil v Slovenijo in opravljal različne službe v dušnem pastirstvu, zlasti globok vtis pa je zapustil v Cerknici, Dobrni in v Mostah v Ljubljani. Pri vsem tem je bil zelo učinkovit pridigar duhovnih vaj za sobrate in iskan spovednik. Njegov človeški lik je zajel še širši krog ljudi, tudi tistih, ki cerkve niso obiskovali. Njegova dobrotà, vedrina, potrpežljivost in prizanesljivost je osvajala vse. Bil je zares dober don Boskov sin.

KELENC dr. TOMAŽ

je bil še poleti poln življenja in si ni mogel misliti, da bo že 1. oktobra 1969 umrl za gangreno, ki ji ni pripisoval take usodnosti, ko se je nenadoma pokazala. Prepozno je iskal rešitve pri svojih prijateljih sobratih na Dunaju, ki so mu poskrbeli zdravljenje v ondotni bolnici. Svoj križev pot je končal v ljubljanski bolnici brez obeh nog. — Njegova življenjska usoda ga je vodila od Sv. Marjete niže Ptuja, kjer se je rodil dne 5. decembra 1901, k salezijancem v Veržeju, v novicatat in višjo

gimnazijo v Krakov na Poljsko, v bogoslovje v Turin, kjer je bil posvečen 1929 v mašnika. Nato se je začela njegova mnogostranska dejavnost. Imel je odprto srce in um in lepo izobrazbo. Bil je urednik salezijanskega vestnika, ravnatelj v Martinišću v M. Soboti, katehet na drž. gimnaziji, ravnatelj v Martinis-Marchi v Splitu, župnik na raznih mestih na Hrvaškem, ljudski misijonar, predavatelj na teološki višji šoli na Reki. Zadnje njegovo mesto je bilo v Badljevinu v Slavoniji. Značilna črta njegovega značaja je bila odkrita in globoko čustvena skrb za duše, prepunjena z veselim optimizmom. Njegovo duhovnost pa je napolnjevala pobožnost do Sv. Jožefa.

KAUČIČ LEOPOLD

se v svoji duhovniški ljubezni do duš ni dovolj bal zavratne gripe, ki ga je nepričakovano predstavila Gospodu, dne 14. decembra 1969. Njegov dan je bil poln, zato ga je Gospod vzel k sebi, pa čeprav nam je hudo za njim. Rodil se je dne 15. novembra 1914 v Lomanošah pri Gornji Radgoni. Sprva se je namenil, da bo po gostiščih stregel zemeljskim potrebam ljudi, a je kmalu spoznal, da so duše bolj potrebne nege. Tudi on je začel dojemati preko svetnega spoznavanja v naši verski gimnaziji v Veržeju don Boskovo ljubezen do človeka in se ji posvetil na Radni. Po vojni je začel bogoslovje v Turinu, končal ga je v argentinski Cordobi, kjer je bil posvečen 1948. Njegova ljubezen do duš je postala očitna, prijazna in vesela v Peruju, zlasti v župniji Srca Jezusovega v Limi. Po dvajsetih letih se je vrnil v domovino in isto ljubezen posvetil tudi ljudem v Sevnici. Samo tri leta je delal med njimi,

a je vse pridobil zase z željo, da bi jih pridobil za Gospoda.

S. AGNEZA ŠPUR

Dne 23. decembra 1969. je po kratki boleznini, okrepljena s svetimi zakramenti, zaspa v Gospodu.

Pokojna sestra se je rodila leta 1915 na Krapju pri Ljutomeru v mnogoštevilni in globoko krščanski družini. V njej je vzkli njen redovniški poklic. V stiku s salezijanci, ki so delovali v Veržeju, je zvedela za družbo hčera Marije Pomočnice. Vanjo jo je pritegnil don Boskov družinski duh in mnogovrstnost apostolata. V družbo je stopila leta 1935 v Coneglanu v Italiji. Po končani pripravniški dobi se je vrnila v domovino in je delovala v Ljubljani v Dekliškem domu kot asistentinja dijakinj. Povojne razmere so jo prisilile, da se je vrnila v Italijo. Tam je delovala v raznih zavodih, vedno zaposlena z mladino. Znova se je vrnila v domovino 1960. Bila je asistentinja novink v Lovranu. Z vedrostjo in pravim redovnim duhom jih je znala navduševati za visoki ideal, ki so si ga izbrale. Med njimi je delala tri leta. Potem so ji predstojnice zaupale odgovorno službo ravnateljice na Reki in obenem je pomagala v župniji kot katehistinja. Gospod jo je poklical nepričakovano v veliko žalost vseh sester v domovini in župljanov na Reki. Izgubili smo dobro in vestno sestro. Kaj je bila župljanom reške župnije Marije Pomočnice nam je izpričal njen pogreb in solze v očeh vseh.

MIRKO ŠUSTERŠIČ

je bil starosta naših sobratov pomočnikov, zvesti in dobri služabnik v don Boskovem vinogradu. Za njim je dne 10. januarja 1970. ostala velika praznina na Rakovniku. — Rodil se je dne 28. februarja 1885 v Velikem Dolu pri Sežani. V Ljubljano je prišel, da bi se izučil čevljarstva, na Rakovniku pa se je srečal z Marijo Pomočnico in don Boskom, ki si ga je za vedno osvojil. Svoje redovniško življenje je začel v Dašavi na Pljskem, ga nadaljeval na Radni, se spet vrnil na Poljsko v Osvienčim, kjer so ga vzljubili in ga imenovali »pan Fridrik«. Potem ga je vojna vrgla v rusko ujetništvo. Tam je zelo prezebal, zlasti pa pogrešal don Bo-

skovega družinskega življenja. Vrnil se je spet k njemu na Rakovnik, postal čevljarški mojster in vodil čevljarstvo delavnice salezijanskih obrtnih šol do 1936, nato pa na Selu do 1946. Nato se je za stalno naselil na Rakovniku, pridno delal v svoji delavnici in v cerkvi, bil živ zgled dobrote in veselega sožitja s sobrati, in nič manjše preproste, globoke in prisrčne pobožnosti. Po 61 letih zvestega dela je odšel po plačilo h Gospodu.

ŠIŠKA JOŽE

je bil misijonar dolgo vrsto let in je odšel po plačilo 11. decembra 1969 v Salvador-Bahia v Braziliji, v 83 letu starosti, 51 zaobljub in 47 mašništva. Rodil se je 8. januarja 1886, bil je gojenec na Rakovniku, med prvo svetovno vojno je bil na fronti, bogoslovje je študiral v Ivreji in bil posvečen v duhovnika v Aleksandriji v Egiptu 8. aprila 1922. Po desetih letih misijonskega dela na bližnjem Vzhodu, je odšel v Brazilijo, kjer je bil dolgo let misijonar v Porto Velho, nazadnje pa že kot starček, spovednik v Salvador-Bahia. Njegov krajevni predstojnik ga je v svojem pismu označil kot vedrega in prisrčnega človeka in zelo učinkovitega in iskanega spovednika. Zaslužnega misijonarja je pri maši zadušnici počastil tudi kardinal primas Brazilije.

V Zgornji Besnici na Gorenjskem smo 11. decembra spremili k zadnjemu počitku JOŽETA VIDICA, očeta številne družine. Pogreba, ki ga je vodil salezijanski inspektor g. Jurčak Martin, so se poleg sorodnikov, znancev in prijateljev udeležili tudi številni salezijanci iz hvaležnosti za njegovo gostoljubnost, ki so je bili tolikokrat deležni. Hotelo so mu pa tudi dati priznanje za njegovo modro in krščansko vzgojo v družini. Kar tri sinove — duhovnike je podaril salezijanski družbi, za kar ga je odlikoval tudi vrhovni predstojnik salezijanske družbe. Čeprav smo prepričani, da uživa pri Bogu zaslužno plačilo, se ga bomo vseeno spominjali v svojih molitvah, kajti sveta in zveličavna je misel moliti za rajne. Naj počiva v miru!

**DELAJ DANES TAKO, DA TE TEGA NE BO
SRAM JUTRI — Don Bosko**

Kodeljevo

PODOBA STARA 30 LET DOBIVA NOV OBRAZ

In res je tako — z veseljem ugotavljajo ne le župljani manj kot 5.000 član-ske kodeljevske farne družine in njeni redni obiskovavci iz sosesčine, marveč vsi častivci Male Cvetke po vsej Sloveniji. Edino njeno svetišče v naši domovini — romarska cerkev — bo še letos dobilo svoj pravi obraz. Pročelje bo krasil 30 m visok zvonik in nadstrešek nad glavnim vhodom.

Več kot 31 let (od 9. oktobra 1938) je zunanost svetišča kaj malo odražala svoj bogoslužni namen in vabila neorientirane prišleke. Dvoranski stil z ravno streho, velika vrata obita s pločevino, stranska pa kar zazidana, zgolj temelji zvonika s skrivljeno in zarjavelo armaturo... res niso mogli dati stavbi sakralnega značaja. Večkrat smo bili celo priče prav čudnim ugibanjem tujcev: češ da je skladišče, morda telovadnica ipd.

Za svoj minuli praznik pa je sama Mala Cvetka pripravila veselo prese-nečenje in opozorila nase.

V soboto, 4. oktobra 1969, med nje-nim litugičnim in zunanjim praznikom, so delavci SGP »Hrastnik« iz Hrastnika začeli postavljati odre — pričeli so z delom, ki bo lično urejeni notranjosti dalo tudi primerno zunanjo podobo.

To bo predvsem zvonik. V skla-du s cerkvijo ne bo šiljast, vendarle dovolj viden v sorazmerno nizkem okolišu Kodeljevega. Visok križ na vrhu mu bo jasno določal namen, iz njegovih lin pa bo pesem zvonov plavala in donela nad vso župnijo in še daleč naokrog.

Stolpničasta oblika omogoča izrabo vseh nadstropij do vrha. V pritličju je že nameščena peč za ogrevanje cerkve, v drugem nadstropju bo veroučna soba za manjše skupine, nato pevska soba...

Pročelje bo nedvomno precej pridobilo tudi s stilno vsklajenim nadstreškom na štirih vitkih sterbih. Tako zaščiten vhod bo mogel dobiti primernejša vrata, obiskovavec svetišča pa se bo v slabem vremenu pod streho čutil bolj zavarovanega.

Spoštovana častivka, spoštovani častivec Male Cvetke! Uresničitev teh načrtov je odvisna tudi od Tebe!...

Blagoslovitev nove cerkve v Titogradu

29. junij 1969 bo gotovo ostal med najpomembnejšimi datumi v kroniki Katoliške Cerkve v Črni gori. Prestolnica te republike je tega dne dobila veličastno novo božjo hišo, ki se ponosno dviga med modernimi bloki novega Titograda.

Ves čas po drugi svetovni vojni je bil Titograd praktično brez krščanskega svetišča. Mala katoliška kapela je bila med vojno porušena. Tudi pravoslavne cerkve ni v samem mestu. Le nekaj osamelih vitkih minaretov je nemo pričalo, da so v Titogradu Mohamedovi verniki, toda zarjavele kljuke in zaraščene poti pred vhodom v džamije

kažejo, da so tudi to bolj muzejske stavbe kot pa zbirališča božjih častilcev. A Titograd je rastel in se razvijal. Tisoči novih priseljencev iz vse naše domovine je v njem našlo zaposlitev. Med njimi je tudi lepo število katolčanov, Slovencev, Hrvatov, zlasti pa Albancev. Potreba po katoliškem svetišču in duhovniku se je iz leta v leto bolj čutila.

Domači nadškof Aleksander Tokić, ki stoluje v Baru se je z vso vnemo lotil zahtevne naloge. Bivanje v Rimu med koncilom mu je dalo veliko priložnost, da se je seznanil z voditelji dobrodelne organizacije Caritas internationalis in

od njih dobil potrebna finančna sredstva, saj jih njegova revna nadškofija nikoli ne bi zmogla. Najti je moral še sposobnega duhovnika, ki bi prevzel vodstvo zidanja nove cerkve. To zahtevno nalogo je po dogovoru z gospodom inšpektorjem poveril salezijancu g. Jožetu Bakanu, ki si je veliko izkušenj nabral že pri gradnji nove cerkve v Prištini.

Zgodaj spomladi leta 1968 so začeli z deli. Izvajalo jih je domače gradbeno podjetje »Prvoborac« — seveda pod skrbno kontrolo gospoda Bakana.

Ves čas gradnje so se titograjčani živo zanimali za novo svetišče, ki je raslo sredi njihovih domov. Verni in neverni so se zbirali na gradbišču in komentirali — vsak po svoje. Tudi tisk ni šel molče preko tega. V velikih črnogorskih in srbskih časopisih je bilo zaslediti tudi negotovanje posameznikov. Toda vsa dovoljenja so oblasti že davno izdale in zato ni prišlo do zastojev v gradnji.

Lansko pomlad so bila groba dela okrog nove cerkve že opravljena. Na lepem prostoru titograjskega naselja Konik je zrasla moderna, arhitektonsko dovršena stavba, z zunanjo podobo mogočne ladje. Ob njej se kot jambor dviga vitek zvonik z velikim križem na vsaki strani. Vse je ena sama železobetonska konstrukcija. Pod vso cerkvijo pa je še velik prostor, ki bo dobro služil za katehetsko dvorano in razne prireditve titograjske katoliške mladine, ki se je že od prvega dne gradnje rada zbirala ob rastočem svetišču. Med njimi pa je tudi mnogo pravoslavnih, muslimanov, pa tudi nekrščenih.

LE BODITE VESELI, SAMO DA GREHA NE DELATE — Don Bosko

Otvoritev in blagoslovitev nove cerkve so določili za 29. junij — na praznik apostolov Petra in Pavla. Do takrat so cerkev in župnišče, ki tvorita eno samo stavbo, tudi znotraj lepo, skoraj bogato

opremili. V cerkvi so namestili spovednice, hrastove klopi, lep marmoren in proti ljudstvu obrnjen oltar in marmorne sedeže za duhovnike. Nad glavnim oltarom pride še velika slika Jezusovega, ki mu bo cerkev posvečena.

Na slovesnost blagoslovitve so bili povabljeni številni predstavniki cerkvenih in državnih oblasti. Že dan pred praznikom se je pripeljal apostolski delegat msgr. Cagna. Za njim je prispel tudi beograjski nadškof dr. Gabrijel Bukatko s svojim tajnikom in župnikom stolne cerkve g. Zajcem. Tu je bil tudi apostolski administrator kotorske škofije g. Gracije Ivanović z nekaterimi svojimi duhovniki. Že prejšnji dan je prispel tudi domači nadškof z mnogimi duhovniki iz vse Črne gore.

Od salezijancev iz Slovenije se je slovesnosti udeležil g. inšpektor Jurčak Martin z dvema duhovnikoma in nekaj kleriki — domačini, ki študirajo v Želimlju.

Vabilu na slovesnost se je odzval tudi pravoslavni črnogorsko-primorski metropolit g. Danilo z več svojimi duhovniki. Posebne pozornosti je bil deležen predstojnik islamske verske skupnosti v Črni gori g. Šukrija Bakalović, ki se je tudi udeležil slavnosti. Med odličnike se je uvrstil tudi predstavnik Caritasa. Lepo so bili zastopani tudi predstavniki oblasti Črne gore na čelu s predsednikom komisije za verska vprašanja Božom Martinovićem.

Ko se je ob 10. uri začela slovesnost, je bila cerkev že nabito polna katoličanov, pravoslavnih in muslimanov. Cenijo, da se je obredov udeležilo več kot 5.000 vernikov iz vse Črne gore. Slovesni obred je opravil domači nadškof, ki je v svojem govoru poudaril zvestobo črnogorskih katoličanov Sv. Sedežu, zahvalil vsem dobrotnikom, oblastem za razumevanje, izvajateljem del, predvsem pa mednarodni organizaciji, ki je oskrbela potrebna sredstva. Posebej je izrazil veselje, ker je skupaj z novo cerkvijo njegova nadškofija dobila tudi don Boskove sinove, ki naj bi uspešno pomagali pri verski obnovi Titograda in vse Črne gore. V cerkvi je govoril tudi apostolski delegat msgr. Mario

Cagna. Pohvalil je enostavnost in funkcionalnost nove cerkve, omenil dobre odnose med oblastmi in Cerkvijo, ki vladajo v Črni gori, posebej pa izrazil navdušenje, da je nova cerkev primerna za naš čas.»

Po končani slovesnosti v cerkvi, so bili gostje povabljeni na slovesno kosilo, ki je bilo pripravljeno v hotelu Podgorica. Tudi pri mizi se je zvrstila cela vrsta govornikov. Zelo prisrčno je govoril pravoslavni metropolit. Čestital je barskemu nadškofu ob tem velikem uspehu, omenil dobre odnose med katoličani in pravoslavni verniki v Črni gori in zlasti poudaril skup-

no dolžnost vseh kristjanov, da si prizadevajo za mirno sožitje med ljudmi. V imenu msgr. Cagna se je pri mizi za vse pozdrave zahvalil beograjski nadškof dr. Bukatko in za zaključek s svojim donečim glasom zapel »Za svaku dobro riječ«.

Po stoletjih je starodavna Doclea (današnji Titograd) zopet dobila krščansko svetišče. Izraz je Kristusove večne moči in mladosti. Z njim pa je izročena tudi salezijanskim sobratom lepa, a zahtevna naloga. Molimo, da bi jo izpolnjevali vztrajno in uspešno v don Boskovem duhu.

Skupno salezijansko romanje

PADOVA—VICENZA—BENETKE

Lani avgusta je 450 naših vernikov iz župnij Rakovnik, Kodeljevo, Moste, Rudnik obiskalo Sveto goro pri Gorici. Mnogi prijatelji, ki berete te vrstice, se dobro spominjate, kako lep dan smo doživeli, čeprav je bilo vreme zelo neugodno. Ne samo pri glavni službi božji na Sveti gori, ves dan smo čutili in doživljali velik skupni praznik. K temu je pripomoglo tudi pravo družinsko skupno kosilo v veliki restavraciji na Lokvah, kjer se še sedaj spominjajo našega veselja in pesmi.

KDOR IMA MIRNO VEST, IMA VSE

Don Bosko

Letos gremo v bližnjo Italijo in bomo v nedeljo 28. junija obiskali Padovo, Vicenzo in tudi Benetke. Romarska služba božja bo v krasni Marijini cerkvi na gori Beriko nad mestom Vicenzo. V tem svetišču je že mnogokrat odmevala slovenska pesem in molitev. Ob prazniku Marijinega Brezmadežnega spočetja 1954 je bilo na tej gori nad 700 Primorcev. Pozneje so se skoro vsako leto vrstila na to goro slovenska romanja; v zadnjem času se tu ustavljajo tudi razne slovenske turistične skupine, ker je namreč v tem kraju poleg vsega drugega ogromna romarska restavracija, v kateri lahko istočasno postrežejo tudi tisoč osebam.

Naš drugi romarski cilj je blesteča bazilika sv. Antona v Padovi in končno še lep izlet v Benetke. Pot je dolga okrog 700 km. Ali je mogoče napraviti to pot v enem dnevu? Je mogoče, toda po določenem programu od ranega jutra do polnoči in še kaj čez. Stroški za vožnjo z mercedesi, za dobro skupno kosilo in za izlet z ladjo po Benetkah bodo znašali okrog devetdeset din. Za otroke šolarje iste usluge, ista cena.

Sedaj je gotovo in dokončno sledeče:

1. Romanje bo v nedeljo 28. junija.
2. Vpisovanje bo trajalo ves mesec majnik.
3. Točen spored, točno ceno za stroške in vsa druga navodila bomo objavili kmalu po Veliki noči.
4. Vabljeni so vse župnije, ki jih vodimo salezijanci, predvsem Rakovnik, Kodeljevo, Moste, Rudnik in Cerknica.
5. Vsak romar potuje z osebnim potnim listom. To je najbolj preprosto in na mejah najbolj hitro. Za ta način smo se odločili zato, ker imate že premnogi osebni potni list, drugi pa si ga pravočasno oskrbite na domači občini; otroci in mladoletni so lahko vpisani na potnem listu staršev.

V A B I M O !

varčujte
odločite se
v maju se vpišite v svoji župniji
oskrbite si osebni potni list in zadnjo nedeljo junija na veselo božjo pot v PADOVO in VICENZO!

Fr. Štuhec SDB

Praznik sv. Janeza Boska bomo na Rakovniku obhajali dne 25. januarja, zadnjo nedeljo v mesecu. Dopoldan bo imel sv. mašo in govor g. nadškof dr. Jože Pogačnik. Pri popoldanski pobožnosti ob pol štirih pa bo govoril g. kanonik Lešnik Rafko.

Celodnevno čiščenje bo na Rakovniku 31. januarja, na god sv. Janeza Boska. Po glavni maši, ki bo ob pol 8 uri, bomo izpostavili Najsvetejše in čiščenje zaključili zvečer z litanijami, blagoslovom in sv. mašo. — Pridite, molimo!

Mešani cerkveni pevski zbor na Rakovniku obhaja letos lepo obletnico svojega obstoja. 30 let že prepeva Bogu in Materi božji v čast. Naj mu trud obilo poplačata. Čestitamo!

Vse, ki imajo veselje do petja vabi, da se mu pridružijo. Koliko lepih glasov je

v naši župniji! Kako lepo bi bilo, če bi tudi v božjem hramu odmevala njih pesem.

Tudi **moški zbor** naših župljanov se pod vodstvom požrtvovalnega pevovodje zadnje čase oglasi s kora. Pogum in le tako naprej!

Že sedaj pomislimo, kako se bomo pripravili na Veliko noč.

Z duhovno obnovo, ki jo bomo imeli 18., 19., 20. in 21. marca bomo spet uredili svoje odnose z Bogom ter kot božji prijatelji pričakali praznik Gospodovega vstajenja.

Na uho vam povem, da čaka našo župnijo v letošnjem letu lepa in izredna slovesnost, — nova maša.

Naš župljan g. Snaj Lojze bo stopil v vrste Gospodovih duhovnikov. Mašniško posvečenje bo prejel na cvetno soboto zvečer na Rakovniku. Sam g. nadškof ga bo posvetil.

Drugi dan na cvetno nedeljo pa bo izredna slovesnost za rakovniško župnijo, ko bo prvokrat kot duhovnik pristopil k božjemu oltarju. Z njim bodo somaševali štirje salezijanski duhovniki domačini: dr. Stanko Kahne, prof. Stane Okorn, ljudski misijonar Mirko Žerjav in rak. župnik Dolinar Egidij.

Dneva nove maše se vsi veselimo. Spremljajmo bodočega g. novomašnika s svojimi molitvami, da bi se na svoj poklic lepo pripravil.

